

Donatín del Sr. Daubó

VINEA CARMELI

P O R T A N T V E U

de les

J O V E N T U T S E S C O L A R S C A R M E L I T A N E S

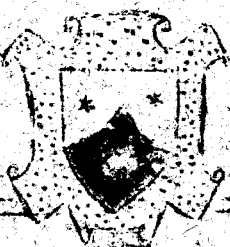
del

C O M I S S A R I A T D E C A T A L U N Y A .

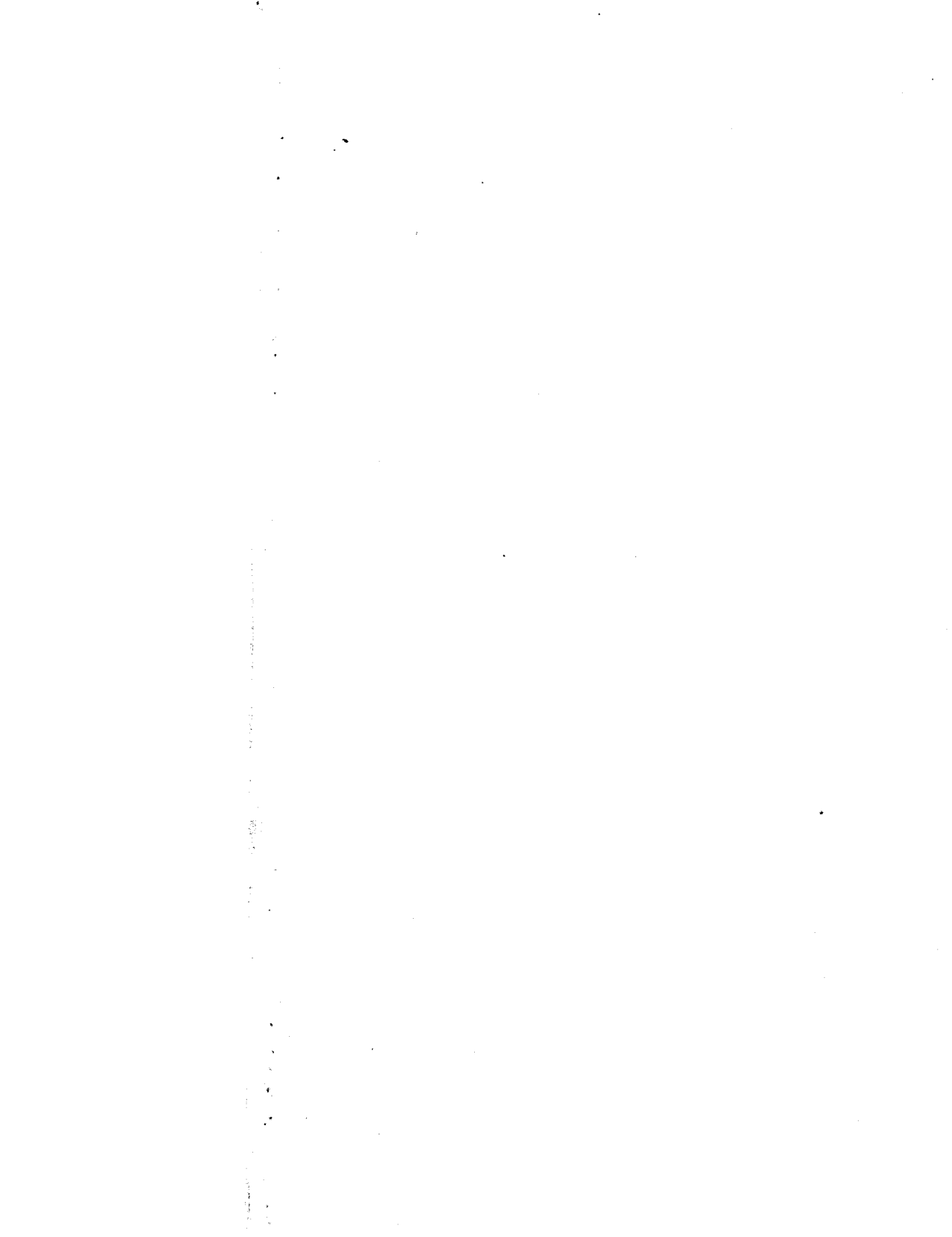
17929

Olot. (Girona)

ANY I

Nº I

VINEA CARMELI

P.P. Carmelites

Olot (Girona)

DEU VOS GUARD

Sóc "VINEA CARMELI" que amb motiu d'escaures avui la gaia festa del segon aniversari de la restauració de nostre benamat Comissariat, vine a ofrenar-vos quelcom dels fruits assolits durant aquest bieni.

No us sigui causa d'estranyesa la meva insospitada presència, i escolteu mos reconaments.

Tots sabeu que, tantost nascut con vell plançó, nostre humil Comissariat, la saba Carmelitana s'ha anat estenent a ell amb tan inusitada vigoria que, avui dia, quan tot just compta dos anys de vida, amb gran fruició la veiem regalimar exuberant arreu del seu brancatge.

Es per això que, la gent menuda d'aquest Comissariat, els que rebem aquesta saba a la part més tendre i fructífera de són brancatge, després d'amarar-nos i saciar-nos d'ella, no voldriem pas que clivellant-se nostre tènue cos, se'ns escapés i anés a caure qui sab on.

Per lo tan, hem adoptat recullir aquesta mateixa saba, i sense sortir de la pròpia "VINEA CARMELI" trametra-la de nou a la soca, no per refrescar-la i donar-li vida, car d'ella és de qui la rebérem nosaltres, sinó perquè de vell antuvi torni circular de la mateixa sica rel a l'últim bri de són brancatge, tornant a nosaltres amb faisons cada dia noves, i a l'ensens més reconcentrada la seva vigoria, fins al punt, si possible fos -oidà!- en nostre juvenesa, de copsar la quintaessència de la Vida Carmelitana.

A vosaltre, doncs, Carmelites i Carmelòfils, els que moreu en les grutes del silenci, reculliment, penitència i mortificació, us ofrenem aquesta minsa i humil recol.lecció de temes, la major part d'ells Carmelitans, no per exterioritzar els progressos que poguem anar assolint, car això podria oferir algun caire de vanit

NECESSITAT DE LA RELIGIÓ PER LA FELICITAT PÚBLICA

Tothom cerca llur bé, tothom vol que siguin respectats llurs drets, per tot arreu és daleja la pau i la prosperitat; però precisament ara més que mai manca la felicitat, és desconcix la justícia, i la tranquil·litat i la benança sembla talment han fet un pacte vergonyós per allunyar-se de nostra societat. Quina és la causa d'aquest desordre? De nos ens aprofitaria deplorar totes aquestes desavinences i calamitats sinó ens proposéssim fer una ferma resolució de desterrar totes aquelles idees perverses que podrien fer retornar noves desgràcies; car tot acte presuposa una idea i aital idea correspon tal acte. Les males doctrines foren les que commogueren tot aquest desordre; siguin, doncs, les bones les que tot ho consolidin. Convençut d'aquesta idea, vaig a proposar algunes consideracions sobre l'esperit irreligiós de nostres temps, per fer conèixer quan s'ha de temer la destrucció de la pau i de la llibertat dels pobles. No tinc cap dubte que tots voldríem veure establertes en nostra Pàtria, i això amb tota justícia, institucions permanents que garantitzessin la pau pública, les quals preparin en el present un esdevenidor feliç, evitant d'aquesta manera les dissensions, les turbolències civils, l'anarquia amb totes llurs conseqüències; en un mot, l'ordre públic; però això no es podrà assolir sense la religió: heus aci la primera reflexió. Della mateixa manera tots voldríem una llei que defensés l'ús de nostres bens i de nostres drets, o sia, desitjaríem la pau per a tothom; però sense la religió no pot haver-hi llibertat pública: heus aci l'altra reflexió.

Si tinguéssim que fer cas a certs innovadors moderns que han impugnat amb un èxit deplorable les creences més arrelades en les nacions, i amb molta freqüència. Adhuc aquelles veritats que els pobles han considerat com sagrades; ens farien creure que tan sols els han conegut el secret de perfeccionar el ben social, i establir la llibertat pública; però caminem a la llum de la raó i de la consciència, i veurem que és impossible que en una nació que predomini l'esperit irreligiós, del qual aquests innovadors tenen la desgràcia d'haver sigut apòstols, existeixi l'ordre públic i la llibertat per a tothom. Estic conforme que les calamitats

de la irreligió criden poc l'atenció quan la professen un petit nombre d'homes, i és troba continguda en obres no molt conegudes; verdaderament és un llevat funestíssim, però encare no ha fermentat prou per a viciar-lo i corrompre'l tot.

Confessaré també que moltes vegades àdhuc els homes irreligiosos és veuen reclosos en ses males opinions per hàbits veterans i que dominats sené donar-sen per la impressió de les idees cristianes rebudes en sa juvenesa son de vegades per una felix influència menys dolents que llurs sistemes; però suposem que aquestes doctrines de la impietat surtin al públic, i que estiguin esteses en llibres per a tota classe de lectors essent l'opinió predominant del savi i del literat, dels rics i dels grans; que per tot arreu inficionin als pares de família, als mestres de la joventut, als magistrats i depositaris del poder, i que per mitjà dels progressos insensibles passin de les ciutats a les masies fent-se d'aquesta fàisó populars, com per desgràcia passa en nostres dies; Serà possible aleshores no concebre temors de perill imminent, i no tremolar per la tranquil·litat de la societat?

La irreligió amb ses màximes atrevides i desvergonydes remou en el cor dels pobles les passions més desordenades, els fa més intranquils i inòcils, els insubordina contra la llei i l'autoritat, destrueix els vincles domèstics, i d'aquesta manera prepara la discòrdia i el desorde en les famílies i en la societat. És una veritat reconeguda per tots els bons genis de tot temps i confirmada per l'experiència dels reis i per l'autoritat dels legisladors, que la societat és fonamentada en la llei. la llei en la moral i la moral en la religió; i Com no hem de témer el desmornament de l'edifici social quan estan commoguts llurs fonaments? Ningú negarà que si la Religió exerceix més imperi, la societat gaudeix de més beneficis, és respecten els drets de tots, s'eviten més desordres i calamitats de tota mena; és com el celor Vivificant que que fer-se perceptible llur influència anima la naturalesa, a germinar les plantes i madurar els fruits. De vegades és lamentable el que s'ha arribat a fer en un poble per l'abus que s'ha pogut fer de la religió; però és necessari, també, reconèixer el que arribaria a ésser el mon social sens ella; diu el que deia un orador: "la religió és la vida del cos polític, i no el deixa més que a l'alternativa, o conservar-se amb ella o destruir-se".

(Continuarà)

Fra L. Mª Serrano

§. IIIES

PARE I FUNDADOR DE L'ORDE DEL CARMEL

Cap altre qüestió de la història de N. sagrat orde fou des de l'antigor i és en els nostres dies tan desconeguda i per tan debatuda, com la de nostra procedència, ço és qual és nostre Pare i fundador, donant-se a través dels segles, tants i dissemblants parers en recerca de la veritat d'aquest problema, que no és cosa fàcil recordar. Afirment uns ésser fills de S. Bertold, altres de S. Brocard, del legislador S. Albert, altres, etc. no manqui te la gosadia d'afirmar procedim de S. Simó. Nosaltres afirment n'obstant en contra i per demunt d'aquets falssos i alguns, maliciosos parers, qual Pare i fundador de tota la gran família carmelitana, és el zelós restaurador del culte al ver Déu a Israel, aquell qui complerta la missió de Déu envers els homes, fuig del rebull del mon, anagant-se ja en la torrentera de Carik, ja en la solitud del Carmel, meditant nit i dia en la llei santa del Senyor, abrandant-se son cor amb les flames del deífic amor, sent-lo exclamar tot sivin amb aquell dit que, deu ésser la senyora de tot bon carmelita, per enclore el veritable esperit carmelità, "Telo zelatus sum pro Domino Deo exercituum;" aquell que aplegant al s.

seu entorn els innombrables deïnobles "Filii Prophetarum" que, a ell s'atansav nt neguitosos d'assolir la perfecció, seguint ses petjades, edificà a la carena del Carmel, un oratori a la Verge Mare "Virgini Parituræ" on aplegats entenaven un suau i melodiós cant al Déu Omnipotent i a la Immaculada Mare del Déu iet Home, simbolitzada en el nuvolet del Carmel; sent d'aquella sacra montanya un auri incenser encensant l'aire amb l'odorós perfume de ses oracions.

Si lector estimat, nosaltres els que vestim la capa blanca, som fills d'aquest gloriós Patriarca i germans d'aquells Filii Prophetarum de que ens parlen els llibres sants.

Per ço, lector amat, com que recae demunt nostre no solament l'obligació que hom te de defensar i admetre ço que veu ésser veritat, sinó que la tenim en justícia de defensar les pàgines més glorioses de nostra història; he pensat a fi que la nostra consciència d'aquest problema sia en nosaltres més fonamentat i racional, escriure quicòm pertanyent a aquesta matèria.

Curaré, doncs, aduir els testimonis que probin més palesament nostra tesi a l'ensem que sien més fidedignes.

Josep d'Antioquia (in speculo milit. primit. Eccles. cap. 17 i 72) diu que els monjos Carmelites, imitadors de S. Elies en el Carmel, foren els que devallant d'aquella montanya sagrada, ajudaren als Apòstols a expandir i sembrar arreu arreu la bona nova, la fe de Crist; erigint un oratori en la susdita montanya a la Mare de Déu servint-la en manera gran. "Perfectorum militum Christi coadiutores surrexerunt strenuissimi viri religiosi dediti contemplationi, Sanctorum Prophetarum Eliae et Elisei imitatores, qui de monte Carmelo descendentes, per Galilaeam et Palestinam fidem Christi constantissime sparserrunt et in Carmeli monti declivio fabricantes oratorium, Salvatoris Patri specialissime servierunt

El cèlebre abat i historiadó Tritemi afirma que els Carmelites adoctrinats pel seu príncep S. Elies feren vot de religió de servir castetat perpètua. "Fratres Carmelitae a sto. principe Eliae instructi, ad perpetuam castitatem voto religionis se obligant. (De Laud. Carm. cap. 2) I en altre lloc diu que uns religiosos tingueren per príncep (Pare i Fundador) a S. Basili, altres a S. Agustí altres a S. Benet, els frares Predicadors a S. Domenech, els menors a S. Francesc, més el Fundador del Sagrat Orde dels Carmelites és el màxim profeta Elies "At huius saceratissimi Ordinis institutor est Elias Propheta maximus "

No te menys importància i autoritat que els susdits autors en la historia de nostre S. Orde el martirologi de Molano, en el que és commemorat al 17 de Juny el gloriós rapte de N. G. F. S. Elies anomenant-lo sens embuts Patriarca de l'Orde dels Carmelites. "Decimoquinto kalendas Julii in Arabia raptus Beati Eliae Ordinis Carmelitarum Patriarchae "

El no superat predicador i una de les intel·lectualitats més eminents del seu segle Americano print a Hibernia en un sermó de la concepció Immaculada que predicà davant el còncil·le Cardenalici confessà ingènument que existiren en el Carmel des de Elies monjos que s'anomenaven Carmelites, els qui abraçaren la doctrina de Crist per la predicació dels apòstols, "Ut dicunt fidedigne historiae (n. de horis can. c. 31 n. 27) a tempore Eliae et Elisei Prophetarum, qui saepius morabantur in Carmelo, secretius solebant homines devoti inhabitare usque ad tempora Salvatoris. Et tunc Carmelitas praedicantibus apostolis in fide soliditati, in latere uno montis ipsius ecclesiam

construxerunt in honorem B.M.V. in loco in quo didicerunt ipsam cum aliis sodalibus; in vita sua sepius moram traxisse, et ob hoc inter alios religiosos, Dominae nostrae sunt adscripti, ut vocentur Fratres B. Mariae V. de Monte Carmelo, qui in principio nascentis Ecclesiae in illis partibus praedicando Evangelium solidissimo laborarunt".

Donaré fi a aquest primer i abans-darrer treball amb la cèlebre a l'ensens que de gran consol per tot bon Carmelita aparició de la Verge a Sant Pere-Tomàs, Arquebisbe de Constantinopla i insigne màrtir Carmelita (matines 2n nocturne, dia 29 de Gener) el qual demanant a la Verge Santíssima que curés amb sa omnipotent intercessió per la permanència de sa Orde del Carme fins a la fi dels segles; se li aparegué la Santíssima Verge dient-li amorosa: "Confidite, Patre, religio enim Carmelitarum in finem usque saeculi est perventura. Elias, namque, ejus institutor jam olim etiam a Filio meo id impetravit", confia, Pere, puix la religió dels Carmelites durarà fins a la fi dels segles, car Elies son fundador, en altre temps, (en la Transfiguració del Senyor) ja ho aconseguí del meu adorable Fill.

Continuarà.

Fra. E.Mª Pujolràs.

MARIA I SA HUMANITAT

-1-

Probant-se l'omnipotència de l'Etern desamparada, com si diguessim en sa infinitat, pensà en crear la humanitat, i així tindrà ocasió d'exercir llurs facultats omnipotents, i a l'ensens que aquesta humanitat el reverenciés, estimés i adorés, i així no solament ésser adorat per l'infinita, eterna i sobirana lloança que la mateixa unitat i Individual Trinitat és tributada a si mateixa, sinó que també per una humanitat, que més tard tenia que ésser rebel a la infinita donació que ja ovà gratuïtament entregà a Adam, com a cap de tota la humanitat. Però l'Altíssim, amb sa omni-scientia, va preveure la infidelitat de tal humanitat, e ell per la seva infinita bondesa volgué abans que el món fos fet -in initio viarum suarum, antequam quidquam faceret a principio- (Prob. VIII) concebre al llibertador d'aquesta humanitat, a l'ensens que la donaria venturosa i mil vegades benaurada que l'havia de concebre. Heus ací la primera profecia que és troba en el Gènesi, referida

rent a la dona venturosa i mil vegades benaurada "inimicitias ponam inter te et mulierem, et semen tuum et semen illius: ipsa conteret caput tuum, et tu insidiaberis calcaneo eius" (Ge. c. III, v. 15). En ella veiem una demostració clara de que una dona, una segona Eva serà la que arruinarà l'antic enemic i ella serà la que li axafarà el cap.

Una segona profecia narrada també pel llibertador de Israel en el Gènesi, ens fa veure clarament que del linatge d'Abraam neixerà la benedicció de totes les nacions de la terra -dixit autem Dominus ad Abraham: Benedicam benedictibus tibi; et maledicam maledictibus tibi, atque in Te benedicentur universae cognationes tuae- (Gen. XII, 3).

Isaias el primer dels profetes majors ens fa unes revelacions que tenen màxima importància. En les quals ens fa veure la concepció d'un Messies per una Verge -ecce Virgo concipiet, et pariet Filium, et vocabitur nomen ejus Emmanuel- (Isai. VII, 14). No hi ha pas cap dubte que aquesta Verge i aquest Emmanuel han existit, puix que en això és fonamenta nostra sacrosanta religió. Tampoc hi ha cap dubte que en aquesta Verge i en aquest Emmanuel, o millor dit, en aquest Redemptor i en aquesta Corredemptora, o com diu S. Pau en aquest mediador ministerial o dispositiu, i en aquest mediador principal o perfecte, han sigut, són i seran benedicides totes les nacions i generacions, de qu'ens parla Moisès en el Gènesi.

I aixís podríem anar recorrent tots els llibres sagrats, i en tots hi trobaríem la destinada a ésser l'escala del Cel per on Déu baixés als homes i els homes pugessin a Déu. En tots hi trobaríem aquella que devia ésser la digna habitació no ja de l'home sinó del mateix Home-Déu, i de la mateixa Sma. Trinitat; car aquesta dona venturosa, Maria és, com diu S. Bernat: "negotium omnium saeculorum"! I aixís com a la vinguda d'un gran aconteixement sempre és convenient que precedeixi algun signe, per el qual podem albirar poc o molt el prototipus o la cosa real significada per preparar nostra ment discursiva; aixís també la divina Providència volgué manifestar-nos molt temps avans de rebre la llum de la vida Home-Déu i la dona venturosa que l'havia de concebre. Aquest esdeveniment gran grandíssim de que una dona pogués ésser a l'ensens que Verge, per tot, mare d'un home, que a l'ensens que home éra Déu. Aquest Déu-Home que la divina Providència el destinà des de to-

BIBLIOTECA
ECCLESIA

ta l'eternitat per ésser redemptor de tota la humanitat comprompuda per el peccat del primer home Adam, i aquesta dona Verge, que en expressió del doctor angèlic "sa dignitat és la més enlairada que concebre és pugui, arribant casi als límits de la Omnipotència". Aquella de la qual l'Església en llur litúrgia canta: Ave Maria Dei Patris, ave Mater Dei Filii, ave sponsa Spiritus Sanctus, ave templum totius sanctissimae Trinitatis! I en fí aquella que "magis Deo coniungi, nisi fieret Deus, non potuit" (S. Albert Magg). Si Maria devia superar totes les gracies, privilegis i dons de tots els sants, patriarques, profetes, apostols, martirs, confesors i verges; car més enlairada és la dignitat de Maria que la de tots els sants i santes. La dignitat d'ésser mare de Déu supera a totes les forces i exigències de la humana natura i per lo tant és sobrenatural. Mentre que la santedat i dignitat de tots els sants tan del Nou com del Vell testament és natural a la natura humana que és vulgui subjectar en tot a les inspiracions divines. Maria, doncs, és la criatura més noble i excel·lent, i la mare més viva de la Sma. Trinitat; de tal manera que des de l primer instant d'existència en la ment divina, llur puresa és més resplendent que la dels àngels, llur excel·lència més que la dels arcàngels, llur magestat més que la dels trons, llur activitat que la de les Dominacions, llur grandesa més que les Potestats, llur ciència que la dels querubins, i en fí llur amor a Déu més que els serafins. Oi! Maria és l'ester privilegiada, la abigail prudent, i la Judit valenta. Ella és el resúm de tota l'economia catòlica, car per ella, en ella i amb ella ens han vingut totes les coses: nostra predestinació, nostra justificació, i a la fi també nostra glorificació. Ella fou destinada ab aeterno a ésser Mare del Verb del Pare; i Ella in tempore, correspongué amb tanta fidelitat, que fou digna de complir-se en Ella totes les profecies, revelacions i manifestacions que l'Etern és dignà comunicar-nos mitjançant llurs profetes, jutges i reis del Vell Testament. En fí Maria amb el fruit benedit del seu ventre virginal, Jesús, ha sigut, és, i serà per tots els pobles de la terra la benedicta i enlairada per damunt de totes les dones i també per damunt de totes les coses, "digna Mater Dei, Maria!".

Era tuírosí 1ª naga

GAUDEME....

Assumpta est Maria in coelum...

Perquè així us heu entristit?
Oh Apòstols, perquè ploureu?
No ha mort. La que contempleu
Closos els ulls s'ha adormit.

Mireu que dolça i serena
Sa faç serva agracada;
Quan és desvetlla l'albada
De bellesa no és tan plena.

Com tenia que morir
L'excelsa i bella Maria,
Si en Ella sobirania
No pugué la mort tenir.

De puresa i d'innocència
Ella és la més gaia flor
I tan sols pel pecador
Fou dictada la sentència

L'Etern Pare l'embellí
D'una puresa tan rara,
Que volguent-la el Verb per Mare
Es feu carn en el seu sí

Com la carn (el Verb) prendria
De carn de corrupció?
Si vingué per Salvador
De la carn que és corrupció

Dins perquè us heu entristit?
Oh Apòstols; perquè ploureu?
Maria, a qui contempleu
No ha pas mort que s'ha adormit.

I qui al veure-la, morta la creuria...?
Tan dolç i sublim era el seu posat.
Més ella com Jesús ésser volia
penyora, de que un dia
Serà igual nostre cos resucitat.

Tristos i alienats la contemplaven
Els Apòstols plorant al seu redós;
Tristois perquè els seus llabris no parlaven,
I els ulls que els encisaven,
Per els tan dolçament s'habien clòs

Ide sa disort mentre es planyien
Els desvetllà del seu ensopiment
Els càntics que pels aires es sentien
dels àngels que es gaudien
Tot cantant i tocant alegrement.

I deien-li a Maria-" Hermosa Aurora
"Desperta ja i al cel enpren el vol;
"Que ets d'Ell l'alegria i ell t'adora ;
"Ja nostre cor Senyora,
"Es trova, sense tu, desert i sol.

"Salve galana Flor! que trasplantada
"Ets ara als gais jardins del Pare Etern.
"On per Regina has d'ésser coronada,
"Seràs allí honorada
"De tot el món, encara del Avern.

I la veu de Jesús també s'oïa
I emudien els àngels al seu so,
I deia-li:"Desperta, nimia,
I vina al cel, Maria,
"Que he preparat per Tu el seient millor.

Embadalits sense veure el cel que passava
Els Apòstols, alçats eplaire els ulls
Escoltaven el cant que a dalt sonava
I que els seus cors deixava
De gaudi i de gaubanca ben curulls.

.....
Més cada cop més feble es percebia
Dels cants angèlics el mel.liflu so.
I quan ja somerta enllà, en la llunyania
Sa dolça melodia
Del ventíjol semblava la remor,

Els miraren al lloc on riallera
Maria reposava, i... ja no hi era.

O R A C I Ó

=====

L'arma del cristià és l'oració, sens ella no's pot entrar al Cel, perquè encara que'l Baptisme perdona tots els pecats després del Baptisme queda el fomes peccati, o sia la inclinació al mal que ens incita interiorment a pecar i el món i dimoni que exteriorment també ens fan la guerra; per això Jesucrist amb insistència ens recomana l'oració: Convé pregar, diu, i jamai desmaiar, (Luc XVIII, 1); pregueu a fi de que no caiguen en la tentació, (Luc XXII, 40); pregueu uns pels altres per llur salvació, perquè és de gran preu l'oració perseverant del just, (Sant. V, 16).

L'oració no és altra cosa que l'enlairament de l'esperit a Déu nostre Senyor. Hi ha dues classes d'oració; mental i vocal; no obstant les dues tendeixen a un mateix fi; per això aquest humil treballlet, al parlar de l'oració, em refereixo a ella en general, çò és, en quan significa, aixecar l'esperit a Déu.

Voleu veure, doncs, el poder que té l'oració envers Déu? Solament tenim que fullejar el llibre de nostra santa religió cristiana, i veurem que per ella Josué obtingué que el sol és parés ans d'arribar a la posta; Elies feu baixar foc del Cel; Moisès obtingué victòria, subjectà províncies, vencé a sos enemics. L'oració desmuronà Jericó; ella conservà Nínive; per ella Bethulia és llibertat, Judit tallà el cap a Holofernes, Ester salvà el poble de Déu. Per l'oració els Apòstols serenon tempestes, donen vista als cecs, oïda als sords, parla als muts, salut als malals, etc. I encara us diré una altra prerrogativa de l'oració, i és que per ella Déu lliure són poder a l'albir de les criatures, segons aquelles paraules de l'Escriptura: "Obedi-
ento Deo voci hominis".

L'oració és una confessió de nostre no-res, un testimoni de nostra dependència, una senyal i prova de nostra sumissió, i per això és un acte i un dels principals exercicis de nostra santa religió. En qualsevol ocasió sempre té la mateixa eficàcia davant nostre Senyor. Amb els homes s'ha de buscar el temps a propòsit a fi de que et concedeixin el que demanes, i encara fent-se pregar molt. Amb Déu tot el contrari; a qualse-
hora del dia o de la nit, en qualsevol lloc o moment de nostra vida que li parlem, sempre està disposat a escoltar-nos. Per òll tots els temps són propicis i favorables per atendre nostra oració i remeiar nostres necessitats. Per això en la Sda. Escriptura ens diu: demaneu i s'us donarà.

Siguent tan poderosa l'oració envers Déu, doncs mitjançant ella podem aplacar l'ira divina, desarmar-la de llur còlera,

treure-li el fruit de les mans, etc., com és que maintes vegades no aconseguim el que demanem? Es perquè l'oració aleshores on lloc d'ésser un homenatge, una elevació de nostra ànima cap a Déu, és un ultratge, car parlem a Déu sens atendre al que diem; moltes vegades la boca demana però la ment està molt lluny de nosaltres; volem que Déu ens escolti i nosaltres mateixos no ens sentim. Per tant hem d'estar amatens al que meditem i amb humilitat demanar çò que necessitem, car diu la sagrada Escriptura: "Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam" (Sant. IV, 6); Déu rebutge als superbiuos i dona la seva gràcia als humils.

Exemple d'això el tenim an el Fariseu i el Publicà. Els dos pujaren al temple a pregar; el Fariseu d'empus pregava d'aquesta manera: Gràcies us dono, Senyor meu, de no ésser com els altres homes, lladres, inġustos, adúlter, i menys com aquest Publicà. De juno dues vegades cada setmana i dono els dèlmes de tot el que tinc. Mentrestant el Publicà, gairebé tocant a la porta, no gosant aixcear els ull de terra i donant-se colps al pit, deia: Déu meu, tingueu misericòrdia de mi, que sóc un pecador! Podem estar ben certs que qui quedà justificat fou el Publicà i no el Fariseu, perquè qui s'enlaira serà humiliat i qui s'humilia serà enlairat.

Es necessari, doncs, pregar amb tot el fervor possible, perquè, com diu S. Joan Berchmans, qui fa bé l'oració tindrà un paradís en vida per l'abundància de consolacions i després la benaurança eterna; qui no fa bé l'oració no podrà durar ni perseverar en la vida espèritual. I el Beat Didac de Càdiç diu que, l'oració s'ha de fer amb tota la cura possible car sens ella no hi ha esperit de devoció; i S. Alfons Mª de Ligori parla d'aquesta faísó: Hi ha cristians, diu, que combreguen cada dia i no obstant estan en pecat mortal, n'hi ha que donen grans almoines i viuen amb pecat mortal, d'altres es mortifiquen de moltes maneres i permaneixen en pecat mortal; però mai podrà trobar-se un cristià que faci bé l'oració ben feta tots els dies i que tingui un pecat mortal. I continua dient que tan els predicadors, com els confessors i escriptors de res han de parlar amb tant insistència com de l'oració.

També és necessari pregar amb confiança, n'hi ha prou. diu l'Evangelista S. Joan, en que nostres súpriques sien agradables a Déu per estar segurs del bon èxit. El més petit dubte, la més petita incertesa li és injuriosa, perquè és dubtar de sa bonesa, dubtar de sa paraula i de sa fidelitat. Deus non potest fallere...

Hi ha gràcies especials que Déu no concedeix si no és per la perseverància en la oració. Per tant quan no aconseguim una cosa no deixem per això de pregar, potser Déu encara vol que li demanem més vegades, car Ell mateix diu, que és necessari pregar sempre sense desmaiar; i S. Pau ens aconsella que preguem sense interrupció.

Heus ací quan important és l'oració; ella és l'única via que pot menar l'home a Déu. Correm, doncs, tots a aquesta fontana, allí trbarem el remei segur per nostres necessitats, mentres demanem com cal.

"Adeamus cum fiducia ad tronum gratiae" (Hebr. 1V, 16)

Era E. Mª Massegur.

-o-o-o-o-o -o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o- o-o-o-o-o-o-

NORMES D'ADMINISTRACIÓ

=====

1^a- "Vinea Carmeli" sortirà tots els mesos, i s'enviarà a tots els Convents de Religiosos i Religioses del Comissariat, i a tots els Convents o Religiosos en particular de fora el Comissariat, que ho sol.licitin, mitjançant una quota anual, equivalent a l'estipendi de dues misses. La quota serà lliurada per endavant.

2^a- El present número és considerat com extraordinari, per escaures la seva eixida el dia del segon aniversari de l'erecció de nostre Comissariat; el número ordinari oscil. larà entre 8 i 12 planes.

3^a- Tota la correspondència que vagi a l'administració de "Vinea Carmeli", portarà aquesta adreça: R. P. Mestre de Coristes. PP. Carmelites. OLOT. (Girona).

4^a- Tots els nombres portaran una plana d'entreteniments, sota la direcció de DELAHAC, i és publicaran els noms dels que trametin llurs solucions.

5^a- A més de la col. laboració dels Coristes i Marianes, és publicarà tota mena de notícies que ens trametin nostres PP. Missioners del Brasil i Veneçuela.

6^a- Pel confeccionament de "Vinea Carmeli" s'utilitza el material marca PRIMUMFO; per tant s'admet tota mena de donatius del material d'aquesta marca, com també donatius en metàl·lic.

=====

N O T I C I A R I

=====

El dia 21 de Juny es celebraren en aquest Col·legi els exàmens de final de curs, amb gran satisfacció dels PP. Professors i deixebles, molt particularment el M. R. P. Comissari qui vingué expressament per aquest fi.

Les festes de Ntra. Sma. Mare es celebraren amb gran solemnitat. Durant la novena preparatòria l'escola d'aquest Col·legi interpretà bòniques composicions, entre altres unes Alegries a Ntra. Sma. Mare a quatre veus del nostre benamat P. Prior, compostes a propòsit pel nostre Col·legi. Per la vigília es cantaren solemnes matines, les quals per ésser la primera vegada que es cantaven en aquesta Església, resultaren un dels principals actes del programa. La processó fou lluidíssima. El diumenge següent, festa del Tercer Orde, l'escola interpretà, per primera vegada, la missa de la Immaculada Concepció a tres veus del mestre V. Goicoechea, prv.

El dia de Ntre. Pare S. Elies, onomàstic de nostre benamat M. R. P. Comissari, fou per nosaltres un dia de gran festa, per trobar-se ell entre nosaltres.

El dia 26 de Juliol tinguérem la gran satisfacció d'abraçar a nostre amat germà Fra B. Fanti Mª Bassols, que actualment es troba complint el servei militar, el qual ha vingut a passar el permís d'estiu entre nosaltres.

El dia 27 del mateix mes es despedí de nosaltres el M. R. P. Comissari, el qual marxava cap a Barcelona, per assumptes del seu càrrec.

El dia 30 arribà a aquest Convent el R. P. Miquel Mª Colldecarrera, Prior de la Residència d'Onda, del qual escoltàrem moltes grates noves referents a nostres amats condeixebles-coristes de la Província Arago-Valentina; el qual romandrà uns dies entre nosaltres.

Amb motiu de celebrar-se avui el segon aniversari de la restauració de nostre preat Comissariat, es celebren en aquest Col·legi solemnes festes religioses i profanes, de les quals donarem notícies en el propinent número.

TRENCA C L O S Q U E S

I

- c llegeixis en les li-
- c nies horitzontals:
- c 1-Un princip dels sa-
- oooo cerdats;
- c o 2-Un poble de la pro-
- oooo víncia de Girona.
- c o En les línies verti-
- o o cals:
- 1-Una de les princi-
- pals ciutats de Cata-
- lunya.
- 2-Un número par.

II LOGOGRAF

- 1 .....Consonant.
- 1 5 .....Nota musical.
- 1 2 3 .....Cloro i Sòdic.
- 1 2 4 5 .....Qualitat humana.
- 1 2 4 5 .....Nom d'home.
- 4 5 3 2 .....Població
- 4 5 2 .....Camí.
- 4 5 .....Boguda.
- 2 .....Vocal.

III

Les consonants
 R.S.T. amb la vocal A.
 Formar una ciutat molt
 important de Catalunya.

IV

Amb dues notes musi-
 cals formar una de les
 principals ciutats d'I-
 talia

GROGLÍFIC V

K
 Atuell de cuina
 inservible.

VI GROGLÍFIC

d p u u a nota

(Dita popular)

Delahac

A D V E R T È N C I A

Com el fi primari de "VINEL CARMELI" és habitu-
 ar-nos a l'art de la ploma, hem volgut transcriure nos-
 tres trevallots tal com sortint de nostres mans, sens
 fer-los passar per cap ma corregidora, a fi de que nos-
 tres deficiències ens esperonen al continu treball de
 perfeccionament literari i científic; per çò mateix a-
 graïrem totes les advertències que es dignin fer-nos
 nostres lectors, adés per la matèria adés per la forma,
 sempre que s'encaminin a ajudar-nos en nostre treball
 de millorament.

Donat a l'Arx. de Sanós.

A L' SR. R E D E M P T O R

Com pur encens que puja en l'ara santa
Imbaumant tot el temps amb son perfum,
Com el dolç refileix de l'au que canta,
Així que el matí albira un raig de llum,
Com flaire que la flor a l'eixí el dia
Arreu per prats i boscos va escampant,
Tan pur, tan perfumat, Jesús, voldria
Que fos aquest meu cant.

Deixeu-me, oh Angelets, la vostra lira
Perquè canti a Jesús ben dolçament;
Sí, per Vos la meua ànima suspira;
Qui veurà vostra amor indiferent?
.....

Des d'aquell dia, oh trista recordança!
Que atrevit trencà l'home el manament
Que el bon Déu l'imposà; fent aliança
Amb el seu enemic, amb la serpent,
D'aquell dia veié l'home barrada
La porta de l'etern felicitat,
I impotent per obrir-la altra vegada:
Que trist el seu estat!

Cap cosa bona ja damunt la terra
Troba, vagant tristori per ella arreu;
Talment com si natura li fes guerra
Mega sos fruits mirant-lo com a reo.
Aquells animalets mansois, que un dia
Fins al mateix Adam nom els posà,
Sa mansuetud tornà follia
I d'ells s'ha d'allunyar.

Quan trista i amarganta que és la vida
Com pesa del pecat l'esclavitud,
La pobra humanitat desagraida
Qara paga la seva ingratitude;
Amb el pecat vingué tota tortura
I la mort, la fam... dels quin el pitjor?

I curull de la seva desventura
De Déu l'aversió.

Més, oh Jesús! que dolç ens estimareu
Quan tendre per nosaltres vostre Cor!
Quan del Cel nostres penes albirareu,
Digueren: Seré d'ells el Redemptor;
Al ventre d'una Verge em faré home,
I com home per ells satisfaré,
Minvaré l'amargor d'aquella poma,
El Cel els obriré.

I devallareu a la terra un dia,
I fet home, pujareu dalt la Creu,
On vessareu durant llarga agonia
Gota a gota la vostra sang sens preu.
I mentre es derranà, Vos ens rentareu
Esbarrant la lletgesa del pecat;
I quan ja blancs i nítids, exclamareu:
Ja està tot consumat.

Oh Jesús dolç! Jesús tendre i amable!
Al patíbul arriba vostra amor.
Oh amor, de tot un Déu insuperable,
Tú has fet que trobéssim Redemptor,
Tú has eixecat la humanitat caiguda,
Lliurada a les urpes de l'infern,
El mateix que era ofés feu nostra ajuda,
El Fill del Pare Etern.

Aimable Redemptor, des d'aquell dia
que en la vostra Senyera arracerats
lluitem, contents seguint la nostra via
i de que hem de véncer, confiats;
No oblideu mai la vostra lletja amada
Ja que de vostra sang fórem el preu
I quan Satan ens tenti altra vegada,
Jesús, sols no ens deixeu.

Oct 12 d'agost de 1934

Fra Pau M.ª Casadevall.O.C.

=====

